

ANDREW PETERSON

SAGA

WINGFEATHER

CARTEA A 3-A

MONSTRUL DIN ROINELE VERZI

Traducere din limba engleză
de Tatiana Dragomir

Editura Paralela 45

Redactare: Anda Marin
Corectură: Maria Fiera
Tehnoredactare & DTP: Monica Bîrlodeanu
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETERSON, ANDREW

Saga Wingfeather : [roman] / Andrew Peterson ; trad. din lb. engleză de Tatiana Dragomir. - Pitești : Paralela 45, 2023-4 vol.

ISBN 978-973-47-3897-7

Cartea 3. : Monstrul din Roinele Verzi - 2024. -

ISBN 978-973-47-4226-4

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111

The Monster in the Hollows

Text copyright © 2011 by Andrew Peterson

Family tree illustration copyright © 2011 by Andrew Peterson

All other interior illustrations copyright © 2020 by Andrew Peterson

Interior illustrations by Joe Sutphin

Cover art by Nicholas Kole

Cover design by Brannon McAllister

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with WaterBrook, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

Unu: O liniște înăbușită	1
Doi: Un liman în Roine	9
Trei: La timona lui <i>Enramere</i>	16
Patru: Răni proaspete	22
Cinci: „Fiica armatorului“	27
Șase: Prin Cleștele-de-apă	34
Șapte: Un Colț în Ban Rona	42
Opt: Hanul și cuhnia „Livada“	51
Nouă: Consiliul din Donjon	60
Zece: Povestea reginei și aripile Protectorului	65
Unsprezece: Doi Protectori și un Om-cu-șosete	71
Doisprezece: <i>Turalay</i>	75
Treisprezece: Tocană de dovleac și un vechi prieten	82
Paisprezece: O moștenire din partea lui Kargan Igiby	89
Cincisprezece: Acasă, la „Dealul cu Horn“	95
Șaisprezece: Podo Helmer îndrăgostit	104
Șaptesprezece: Cele trei fire de păr ale Olumphiei Groundwich	119
Optsprezece: Soarta Sarei Cobbler	129

Nouăsprezece: Turul Sălii Breslelor	133
Douăzeci: Breasla Durganilor	145
Douăzeci și unu: Un vizitator seara târziu	152
Douăzeci și doi: Un scindat pe peluză	161
Douăzeci și trei: Lumina rămasă în urma lui	168
Douăzeci și patru: Drumul către școală cu trăsura	173
Douăzeci și cinci: Luați peste picior de Grigory Bunge	179
Douăzeci și șase: „Înhață gheata!“	186
Douăzeci și șapte: Întârzierea la ora profesorului Clout	193
Douăzeci și opt: Legendara bibliotecă din Ban Rona	200
Douăzeci și nouă: Un șir de regi	208
Treizeci: Borley și pumnalul	219
Treizeci și unu: Avertismentul Olumphiei și jocul lui Bunge	224
Treizeci și doi: O descoperire în vale	235
Treizeci și trei: Răfuiala cu Bunge	244
Treizeci și patru: Vorbe la „Crâșma lui Gully“	250
Treizeci și cinci: O lecție de furișenie	255
Treizeci și șase: Ogarii-mușcători și ninsoarea	265
Treizeci și șapte: Armata Sarei se pregătește	276
Treizeci și opt: Urme de lup pe zăpadă	282

Treizeci și nouă: Ce a găsit Janner pe alee	286
Patruzeci: Oase și oase	290
Patruzeci și unu: Ce a găsit Janner în peșteră	294
Patruzeci și doi: Sara și șeful cu întreținerea	299
Patruzeci și trei: Cu botniță și legat	302
Patruzeci și patru: Procesul împotriva lui Kalmar	310
Patruzeci și cinci: Planul	318
Patruzeci și șase: Acuzația Frevei	322
Patruzeci și șapte: Mănușa fără degete	325
Patruzeci și opt: Amendamentul Chumply	328
Patruzeci și nouă: O viziune, o voce și un vinovat	335
Cincizeci: Pedepșa și salvarea	342
Cincizeci și unu: Se rostește un nume	348
Cincizeci și doi: „Iubitul meu o mare-a traversat“	353
Cincizeci și trei: Eliberarea orașului Dugtown	357
Cincizeci și patru: Trădarea	360
Cincizeci și cinci: Artham și Adâncul Throgului	365
Cincizeci și șase: Regina și scindatul	372
Cincizeci și șapte: Un urs în Ban Rona	379
Cincizeci și opt: Fuga	382
Cincizeci și nouă: Sub cerul luminat de lună	386
Șaizeci: Păzitorul Roinelor și Măritul Rege	390
Anexe	395

O liniște înăbușită

Ceea ce-l deșteptă pe Janner Igiby din somn nu fu un zgomot, ci liniștea.

Ceva era în neregulă.

Se chinui să se ridice în șezut, crispându-se din pricina durerii din gât, umeri și coapse. Fiecare mișcare îi aducea aminte de ghearele și dinții care îl răniseră.

Se aștepta să-l vadă pe purtătorul acelor gheare și dinți adormit pe prici, lângă el, dar fratele lui dispăruse. Lumina soarelui se strecura prin hublou și aluneca încoace și încolo peste salteaua goală precum un pendul, bătând secunde în ritmul legănatului vasului. Așternutul de pe celălalt pat era grămadă pe podea, un lucru tipic pentru Kalmar, care nu-și făcea niciodată patul nici pe vremea când locuiau în Glipwood. Ceea ce nu era tipic era faptul că lipsea.

De săptămâni întregi Janner și Kalmar zăceau în paturile lor cât era ziua de lungă, Janner refăcându-se de pe urma rănilor primite, iar Kalmar ținându-i de urât. De fiecare dată când se deștepta din somn, Janner îl găsea pe fratele lui blănos pe patul lui, de obicei cu un caiet de desen în poală. *Scrisci-scraci-ul* penei lui Kalmar în fiecare dimineață era reconfortant ca un tril de pasăre. Lui Janner îi plăcea să mai stea culcat câteva minute după ce se trezea, înainte de a deschide ochii, ascultându-l pe Kalmar cum respiră și readucându-și aminte că arătarea de lângă el era, de fapt, fratele lui mai mic. Încă nu se obișnuise cu înfățișarea lui, cu blana care îi acoperea trupul, și nici cu

mârâitul răgușit care răzbătea în vocea lui de băiat de unsprezece ani. Dar respirația îi era la fel și tot așa și ochii. Dacă Janner se îndoia de asta vreodată, nu trebuia decât să se uite în ochii aceia de un albastru intens ca să-și dea seama că în blana aceea de lup era un mic băiat.

Janner inspiră adânc și coborî cu tălpile pe podea. Rănile îl înțepau. Coapsele îi erau înfășurate în feșe și Janner tresări văzând petele întunecate de pe ele. Nia și Leeli aveau să fie nevoite să-i schimbe din nou bandajele, iar asta însemna și mai multă durere. Janner își îngădui un răgaz de o clipă ca să-și adune puterile, să se poată ridica în picioare, lucru pe care de când era rănit, rareori îl făcea singur. Se cutremură amintindu-și frigul: șocul apei înghețate atunci când plonjase după Kalmar; durerea ascuțită produsă de ghearele care i se înfipseseră în coapse atunci când Colțul Sur îl loviseră cu picioarele, în timp ce el îl strângea în brațe; ghearele care îl zgâriaseră pe spinare, zdrențuindu-i cămașa; și, lucrul cel mai rău dintre toate, dinții ascuțiți care i se înfipseseră în umăr și în gât – dinții fratelui lui.

Corabia scârțâi, apoi amuți din nou. Din ziua în care porniseră pe mare din Preria de Gheață, corabia fusese asemenea unei creaturi însuflețite. Gemea ca un moșneag care doarme; tușea când lua vântul în piept; ofta când era cărmită înspre o pală de vânt vesel. La orice ceas din zi membrii echipajului răcneau și râdeau; dar chiar și noaptea lui Janner îi ținea companie clipocitul valurilor lovindu-se de corpul vasului și murmurele marinarilor făcând de cart.

Și mai era și bătaia inimii corabiei: Podo Helmer, bunicul lui Janner, cel cu un picior de lemn, care tropăia de la prora până la pupă, de la tribord până la babord, cu *clamp-clamp*, *clamp-clampul* pașilor lui bătând ritmul până noaptea târziu, ținând în priză toată corabia și pe toți pasagerii ei. Glasul bătrânului bubuia și duduia, o prezență atât de constantă încât, dacă Janner s-ar fi întrebat vreodată unde se afla Podo, tot ce trebuia să facă era să ciulească urechile pentru

o clipă și îndată îl auzea fie răcnind un ordin, fie izbucnind în râs, fie clămpănind ritmic pe punte cu piciorul lui de lemn.

Dar acum inima corabiei nu mai bătea, iar ceea ce îl deșteptase pe Janner din somn fusese liniștea. Nici calmul straniu al apei, nici tăcerea echipajului, nici măcar lipsa lui Kalmar nu-l tulburau atât de mult ca faptul că Podo Helmer nu făcea niciun zgomot. Era ca și când bătrânul ar fi dispărut.

Apoi, ca pentru a confirma groaza lui Janner, în nări îi pătrunse mirosul inconfundabil de fum. Janner se ridică în picioare, prea repede, iar durerea din picioare, gât și spate îi dădu amețală. Dar nu-i păsa. Trebuia să afle ce se petrecea pe punte, fie și doar ca să se asigure că nu era blocat într-un coșmar.

Janner făcu trei pași către scară. Brusc chepengul se ridică și lumina se revărsă în cabina de sub punte.

— Janner! Băiatul meu, de ce te-ai dat jos din pat? Cum bine zicea Mildresh Enwort: „Ai fost grav rănit în urma sângerosului atac al fratelui tău!“

Chipul rotund al lui Oskar N. Reteep acoperi intrarea precum o eclipsă, oprind soarele să pătrundă înăuntru.

— Domnule Reteep, ce s-a întâmplat? Unde sunt cu toții? De ce miroase a fum?

Janner mai făcu un pas înainte și se strâmbă din pricina junghiului care îi săgetă piciorul până sus.

Oskar coborî pe scară, zgâlțâindu-se.

— Ia-o ușure! Așa, băiete!

Și, luându-l pe Janner de braț, îl ajută să pășească.

Janner întrebă din nou:

— Ce se petrece?

Oskar își împinse ochelarii pe nas și-și șterse creștetul asudat.

— Totul e în regulă, băiete. Totul e în regulă.

Oscar, care mai înainte își petrecea tot timpul pufăind din pipă la biroul lui din odaia de studiu din fundul librăriei „Cărți și cotloane“, care până atunci doar citise despre aventuri adevărate și care nu mai fusese în viața lui pe o corabie, era mai aproape de a deveni marinar decât avea să fie vreodată. Era desculț, purta niște nădrați tăiați până în dreptul pulpelor și o cămașă fără mâneci, care îi lăsa la vedere noul tatuaj, pe care-l afișa foarte mândru. Și, cu toate că era la fel de scund și mai puhav ca înainte, părea mai sănătos.

— Dacă totul e în regulă, de ce se simte miros de fum? S-au întors Colții?

Cei șapte Colți pe care îi sechestraseră pe vapor atunci când scăpaseră din Kimera deveniseră tot mai agitați cu fiecare zi. Urlaseră și răcăiseră pereții magaziei atâta, încât devenise limpede că n-aveau

să se oprească până când nu-și vor fi croit drum până afară. Kimeranii vruseseră să-i execute, dar Nia nu îngăduise asta nicicum. După câteva săptămâni de călătorie, Podo hotărâse să-i pună pe o luntre mică și să le dea drumul să plutească în derivă, cu o carafă de apă, asigurând pe toată lumea că treaba asta echivala cu o execuție și că, dacă Atotfăcătorul voia să-i lase în viață, avea să aranjeze el treaba cumva. Multe nopți zăcuse Janner în pat, treaz, închipuindu-și că aceștia vor reuși cumva să-i ajungă din urmă, să se furișeze la bord și să omoare toți membrii echipajului în timp ce dormeau.

Oskar flutură din mână în timp ce urcau împreună prima treaptă.

— Nu, nu! Lupii ăia au plecat de mult timp. Mama ta m-a trimis să te aduc pe covetă.

Aici chipul lui Oskar deveni grav.

— Vrea neapărat să-ți arate ceva, adăugă.

Janner nu avusese niciodată răbdare să aștepte răspunsuri. Din pricina rănilor de la picioare, cele opt trepte până pe punte aveau probabil să fie pentru el o călătorie anevoioasă și n-ar fi vrut să aștepte atâta.

— Despre ce e vorba? Vă rog, domnule Reteep!

— Nu, băiete! Treaba asta trebuie văzută cu ochii tăi, nu auzită. Acum, ține-ți firea și haide!

Janner acceptă brațul bătrânului prieten și se sprijini de el, urcând treptele și ieșind în soare. După ce ochii i se obișnuiră cu lumina, văzu nesfârșirea mării pentru prima oară de când porniseră. Mai văzuse el oceanul de pe stâncile de acasă, pierzându-se în zare înspre răsărit, și îl mai văzuse și când scăpaseră din Preria de Gheață, lăsând în urmă stâncile ascuțite, acoperite de gheață. Dar de data aceasta erau împresurați de ocean. Efectul era amețitor. Întunecata Mare a Întunecimii era vastă și înfricoșătoare la privit; îți iuțea bătăile inimii și-ți lua răsufarea, iar Janner realizează într-o clipită că se îndrăgostise de ea.

Se gândi la mica schiță făcută de tatăl lui, care pornise pe mare singur în ziua în care împlinise doisprezece ani, și cum privise el uluit, ceasuri în șir, desenul acela, dorindu-și să facă la fel. Mirosul mării, soarele licărind pe apă și gândul că tatăl lui adora să navigheze îl cuprinseseră pe Janner asemenea unui val copleșitor și-i făcură inima să-și întetească bătăile.

Exaltarea lui păli însă atunci când briza își schimbă direcția și mirosul înțepător de fum îi invadă din nou gândurile. Își smulse privirea dinspre mare și băgă de seamă că toată lumea de pe corabie era pe punte, stând în picioare lângă balustrada de la babord, privind în tăcere înspre sud, la cerul acoperit de nori. Printre membrii echipajului era și o femeie înaltă, frumoasă, cu mâna stângă pe umărul unei fete și cu dreapta pe umărul unui mic Colț Sur.

Alături de ei stătea Podo, fără cămașă, puternic, în mână cu ceva ce arăta ca un ciomag.

— Vino, băietel! spuse Oskar.

Nia, Leeli, Kalmar și Podo se răsuciră și-l salutară.

Faptul că-i vedea împreună îl întări pe Janner. Se îndepărtă de Oskar și se repezi șchiopătând în brațele mamei lui. Junghiuri îi străbătură picioarele, gâtul și spatele, dar nu-i mai păsa. De-a lungul săptămânilor de recuperare îi văzuse pe toți pe rând, dar niciodată laolaltă. Simți mâna lui Podo pe creștet, obrazul lui Leeli lipindu-i-se de umăr și brațele mamei cuprinzându-l fără să-i atingă rănile. Și mâna lui Kalmar pe antebraț.

Apoi simți ghearele lui și, oricât n-ar fi vrut să facă asta, se crispă puțin, dar suficient pentru ca vraja fericirii de a-și fi regăsit familia să se risipească.

— Bună dimineața, fiule! spuse Nia, cuprinzându-i chipul în palme și zâmbindu-i.

Dar ochii ei erau încărcăți de suferință. Janner își dădu seama că mama lui plânsese cu puțin timp înainte. Leeli nu spuse nimic, ci ținu mâna lui Janner într-a ei, privind în depărtare, spre orizontul cenușiu.

— Mamă, ce este? întrebă Janner. De ce nu-mi spune și mie cineva ce se întâmplă?

Nia îl ajută pe Janner să înainteze până lângă balustradă și arătă în zare.

— Privește!

Dar Janner nu vedea nimic neobișnuit. Undele apei erau ciudat de liniștite, de parcă Întunecata Mare și-ar fi ținut răsufierea. Era ca și când vasul lor ar fi încălcat o frontieră. Dar asta nu era un lucru pe care să trebuiască să-l vezi cu ochii tăi, nu-i așa? Toată lumea de pe punte privea fix la ceva, dar Janner nu vedea decât nori. Apoi însă își aduse aminte de mirosul de fum și realizează.

— Aceia nu sunt nori, nu-i așa?

Podo își trecu greutatea pe piciorul de lemn și clătină din cap.

— Nu, băiete, nu sunt nori.

— Este fum, spuse Janner.

În clipa aceea toate hărțile pe care le studiasse vreodată îi reveniră lui Janner în minte. Văzu continente și țări trecându-i prin fața ochilor, cu râurile, granițele și pădurile lor. Văzu Ținutul Skree și Insulele Phoob și întinderea nesfârșită a Întunecatei Mări a Întunecimii și apoi în imaginația lui văzu corabia lor apropiindu-se de Roinele Verzi dinspre răsărit. Acolo, puțin mai la sud de locul în care bănuia Janner că se aflau, se întindea o mică insulă, nu departe de coasta de nord-vest a Dangului.

— Anniera! rosti Janner. Minunata Insulă!

— Da, băiete. După nouă ani încheiați, spuse Podo, încă arde.